

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/861/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814203673
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7814203673.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcov: 1.) G. V., nar. X.X.XXXX, bytom E., M.É. XX, 2.) W. V., nar. XX.X.XXXX, bytom E., M. XX, 3.) T. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., F. N. XXXX/XX, 4.) D. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., F. N. XX, 5.) G. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., K. XX, 6.) R. V., nar. X.X.XXXX, bytom E., K. X, 7.) R. V., nar. XX.X.XXXX, bytom E., K. X a 8.) R. M., rod. V., nar. XX.X.XXXX, bytom E., L. XX, všetkých zastúpených žalobkyňou v 1. rade G. V. ako splnomocnenou zástupkyňou, proti žalovanému L. E. Z., súdnemu exekútorovi, Exekútorský úrad E., Č. Y. XX, právne zastúpenému L. U. F., advokátom Advokátskej kancelárie SITÁR & SALOKA so sídlom v Košiciach, Zvonárska 8, o zaplatenie 2 470,92 € s prísl., o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 9C/83/2014-35 z 11.6.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozhodol tak, žalobu žalobcov v 1. až 8. rade zamietol (výrok I.), druhým výrokom zaviazal žalobcov v 1. až 8. rade uhradiť žalovanému trovy konania vo výške 294,50 € súdneho poplatku a 540,83 € trov právneho zastúpenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet číslo: F. vedený v UniCredit Bank Slovakia, a.s., pobočka Košice.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením spisová značka 1Cdo/7/2012 zo dňa 26.2.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14.4.2014, zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach 1Co/11/2009 zo dňa 23.6.2011 a rozsudok Okresného súdu Rožňava 8C/23/2008-114 zo dňa 15.10.2008. Z dôvodov uznesenia vyplýva, že vzťah medzi pôvodnou žalobkyňou a žalovaným vznikol medzi účastníčkou exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť a išlo tu o verejnoprávny vzťah, a nie súkromnoprávny vzťah. Preto nemohlo na strane exekútora vzniknúť bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Preto žalovaný dôvodne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Súd je povinný právne posúdiť a podriaďiť zistené skutkové okolnosti pod určitú právnu normu bez ohľadu na to, či je uvedený v žalobe správny alebo nesprávny právny dôvod požadovaného plnenia. Vo veci bolo potrebné pred rozhodnutím o žalobe pôvodnej žalobkyne „o vydanie bezdôvodného obohatenia“ vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Keďže prvostupňový, ani odvolací súd z tohto aspektu žaloby neposúdili, rozhodnutia boli predčasné a vecne nesprávne. Preto boli obidva rozsudky zrušené a vec vrátená súdu I. stupňa na ďalšie konanie, v ktorom súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

Žalobcovia v 1. až 8. rade ako právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne zotrvali na podanej žalobe na zaplatenie 2 470,92 € a navrhovali zaviazať žalovaného zaplatiť žalovanú sumu z titulu náhrady škody, ktorá im vznikla v súvislosti s činnosťou súdneho exekútora, ktorý si uplatnil trovy exekučného konania za výkon exekučnej činnosti nezákonne.

Súd v konaní vydal poverenie č. 5808/2650 zo dňa 9.2.2005, na základe ktorého vydal exekútor upovedomenie o začatí exekúcie dňa 20.4.2005, ktoré prevzala pôvodná žalobkyňa 29.4.2005. Exekúcia sa mala vykonať zrážkami z iných príjmov, predajom hnuiteľných vecí a predajom nehnuteľností. Vymáhaný nárok predstavoval sumu 8 962,36 € istiny, úroky z omeškania 7 312,09 € a od 20.4.2005 17,6 % úroky z istiny do zaplatenia, trovy pôvodného konania 464,71 € a predbežne boli vyčíslené trovy exekúcie sumou 4 083,62 €. Pôvodná žalobkyňa bola poučená v upovedomení o začatí exekúcie, že môže vzniesť v lehote do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii a do 3 dní námietky voči trovám exekúcie. Zároveň bola vyzvaná, aby do 14 dní od doručenia upovedomenia uspokojila pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie, inak vykoná exekúciu. Povinná v exekučnom konaní dňa 21.7.2005 oznámila exekútorovi, že je ochotná uhradiť sumu 8 962,36 € s tým, že by jej oprávnený odpustil úroky z omeškania a uhradila by aj trovy exekúcie, ak by jej boli odpustené vo výške 50 %. Oprávnený v exekučnom konaní 22.7.2005 oznámil exekútorovi, že po úhrade istiny a úrokov z omeškania pôvodnou žalobkyňou navrhuje exekučné konanie zastaviť. Dňa 5.8.2005 oprávnený v exekučnom konaní oznámil exekútorovi, že nenavrhuje zastaviť exekúciu z dôvodu, že pôvodná žalobkyňa nedodržala dohodu a nezaplatila istinu a trovy konania do 25.7.2005, ani v predĺženej lehote do 31.7.2005. Súd uznesením 8Er/18/2005-54 zo dňa 6.7.2006 exekúciu zastavil, pričom súd o trovách exekúcie nerozhodoval. Krajský súd v Košiciach v konaní 2CoE/107/2006-65 zo dňa 28.2.2007 potvrdil uznesenie súdu I. stupňa, náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Súd citoval § 197, § 199, § 200, § 203 ods. 1, 2 Ex.por. zák. č. 233/95 Z.z. v znení neskorších predpisov, lebo v prejednávanej veci nenastal prípad v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1,2 exekučného poriadku, kde by bolo dôvodné, aby trovy exekúcie hradil oprávnený. Bolo potrebné použiť ustanovenie § 197 ods. 1 Exekučného poriadku.

Ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie alebo pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky.

V exekučnej veci došlo k vymoženiu časti pohľadávky pred zastavením exekúcie a preto pri odmene exekútora bolo potrebné postupovať v súlade s § 16 ods. 2 Vyhlášky s tým, že základom na určenie odmeny v zmysle § 5 Vyhlášky je výška vymoženej pohľadávky, ak exekútor vymohol pre oprávneného pohľadávku vo výške 9 808,97 € ktorá pozostávala z istiny, trov pôvodného konania a časti úrokov z omeškania, z ktorej mal nárok na odmenu vo výške 20 %, čo by predstavovalo sumu 1 961,79 €. Keďže exekútor je platiteľom DPH podľa osobitného zákona, v zmysle § 196 Exekučného poriadku v platnom znení ku dňu zastavenia exekúcie sa zvyšuje odmena o DPH vo výške 19 %, čo predstavuje 372,74 € (spolu 2 334,53 €) a zároveň exekútor mal právo na náhradu hotových výdavkov. Tieto predstavujú poštovné vo výške 16,46 € podľa špecifikácie:

Súd neuznal tvrdenia žalobkyne v časti vrátenia odmeny za vykonanie exekúcie, kde tvrdila, že exekútor mal nárok na odmenu cca vo výške 10 000,- Sk vzhľadom na ust. § 14 a 15 Vyhlášky 288/1995 Z.z., nakoľko takto sa postupuje vtedy, ak nedôjde k vymoženiu žiadnej sumy a dôjde k zastaveniu exekúcie, resp. vylúčeniu exekútora z vykonávania exekúcie. V prejednávanej veci jednoznačne bolo preukázané, že exekútor časť exekvovanej sumy vymohol a preto mu patrí odmena v zmysle § 16 ods. 2 v spojení s § 5 citovanej vyhlášky.

Upustenie od vykonania exekúcie je podmienené tým, že povinný dobrovoľne splní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Patrí sem aj náhrada trov exekúcie vrátane odmeny a nákladov exekútora ku dňu dobrovoľného splnenia. Ak teda povinný nezaplatí trovy exekúcie, nemožno použiť pravidlo o upustení od vykonania exekúcie. Exekútor upustí od vykonania exekúcie aj v prípade, ak povinný plnil čiastočne a oprávnený s upustením od vykonania exekúcie súhlasí. Súhlas oprávneného musí byť výslovný a spravidla písomný alebo do zápisnice u exekútora.

Bolo jednoznačne preukázané, že do zastavenia exekúcie exekútor vymohol celkovo sumu 13 636,73 € a to čiastočne plnením pôvodnej žalobkyne v hotovosti a čiastočne zrážkami z jej dôchodku. Preto súd dospel k záveru, že exekútorovi patrí odmena vo výške 20% zo sumy, ktorú vymohol a odovzdal oprávnenému navýšená o DPH, ako aj náhrada poštovných výdavkov.

Celkovo vymožená suma v Sk: 410 820,00 Sk

Vymožená suma pre oprávneného: 295 505,00 Sk

Odmena exekútora z vymoženej sumy uplatnená exekútorom + DPH 19 % : 59 100,00 Sk (správna suma by bola 59 101,00 Sk) + 11 229,00 Sk DPH (19% DPH platná v čase ukončenia exekúcie - správne 11 229,19 Sk) + hotové výdavky - poštovné 496,00 Sk, spolu: 70 825,00 Sk (správna suma by bola 70 826,19 Sk).

Exekútorovi spolu patrí v exekučnej veci 8Er/18/2005 odmena a náhrada hotových výdavkov vo výške: 70 825,00 Sk, čo predstavuje 2 350,95 € (správna suma by bola 70 826,19 Sk / 2 350,99 €), ak exekútor si ponechal na úhradu trov exekúcie sumu 71 324,00 Sk, ktorá pozostávala zo sumy 59 100,00 Sk - 20 % odmena, 11 229,00 Sk - 19 % DPH, 836,00 Sk náhrada hotových výdavkov + 159,00 Sk - 19 % DPH. Exekútor bol zaviazaný vrátiť pôvodnej žalobkyni 499,00 Sk, a preto mu patrí náhrada trov exekúcie vo výške 70 825,00 Sk, ako si ju uplatnil.

Súd citoval § 33, § 47 ods.3 Ex.por. a dôvodil, že v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú upravené orgány, ktoré konajú v mene štátu. K nim patrí aj súdny exekútor, ak spôsobil škodu pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa Exekučného poriadku. Súdny exekútor ako fyzická osoba sa považuje za orgán verejnej moci a exekučná činnosť je výkonom verejnej moci. V rámci exekučnej činnosti prichádza do úvahy zodpovednosť exekútora za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup.

Žalobcovia v 1. až 8. rade si nároky na náhradu škody neuplatňovali voči štátu podľa § 3 ods. 1 Zákona 514/2003 Z.z. v spojení s § 15 a 16 citovaného zákona. Škodu si uplatnili priamo voči žalovanému ako exekútorovi, pričom nároky na náhradu škody voči exekútorovi sú upravené v ustanovení § 33 Ex. por. Žalobcovia v 1. až 8. rade teda boli povinní v konaní preukázať, že im vznikla škoda - tvrdili, že škodou je suma 2 470,92 €, ktorú si neoprávnene ponechal žalovaný ako trovy exekúcie, aj keď na ňu nemal nárok. Zároveň bolo povinnosťou žalobcov v 1. až 8. rade preukázať protiprávne konanie žalovaného ako exekútora počas vykonávania exekúcie a zároveň príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorá im mala vzniknúť a protiprávnym konaním žalovaného.

Súd dospel k záveru z vykonaného dokazovania, že žalobcovia nepreukázali základné zložky nároku na náhradu škody a teda nepreukázali, že by im vznikla škoda a že by sa žalovaný dopustil protiprávneho konania, ktoré by malo príčinnú súvislosť so vznikom škody.

Ako bolo uvedené vyššie, žalovaný si ponechal sumu 2 350,95 € dôvodne (nárok mal na 2 350,99 €), nakoľko na takúto sumu mal nárok z titulu trov exekučného konania (o sume 16,56 €, ktorú si ponechal nad zákonný nárok, už bolo právoplatne rozhodnuté) a preto súd konštatuje, že žaloba žalobcov v 1. až 8. rade na zaplatenie sumy 2 470,92 € bola nedôvodná a preto ju súd zamietol.

Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Žalovanému patrí náhrada trov konania nasledovne:

Dátum Úkon Hodnota úkonu + Režijný paušál Spolu

22.8.2011 prevzatie a príprava zastúpenia 101,25 € + 7,41 € 108,66 €

31.8.2011 dovolanie 101,25 € + 7,41 € 108,66 €

11.6.2014 účasť na pojednávaní 101,25 € + 8,04 € 109,29 €

SPOLU: 326,61 €

SPOLU s DPH 20 % 391,93 €

Náhrada za stratu času:

Účasť na pojednávaní 11.6.2014, Košice - Rožňava a späť, 6 začatých polhodín x 13,40 € = 80,40 € + 20 % DPH vo výške 16,08 € = 96,48 €, ďalej hotové výdavky:

Cestovná náhrada za pojednávanie dňa 11.6.2014, Košice - Rožňava a späť, 136 km x 0,183 € (základná náhrada) = 24,89 € + 18,79 € náhrada za PHM (spotreba 9,3 L/100 km/1,486 € /1L) = 43,68 € + 20 % DPH 8,74 € = 52,42 €, plus súdny poplatok za dovolanie: 294,50 €.

Priznané trovy právneho zastúpenia sú v súlade s Vyhláškou 655/2004 Z.z. Žalovaný si v základnom konaní trovy neuplatnil, ale tieto si uplatnil až za dovolacie konanie a následné konanie pred súdom I. stupňa a preto len v tejto časti boli priznané.

V podanom odvolaní poukázali žalobcovia na ústavno-právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR, lebo aj Najvyšší súd SR, ktorý zrušoval rozhodnutie odvolacieho súdu, vytkol krajskému súdu, že pre riešenie otázky, ktorý právny vzťah je súkromnoprávny, alebo verejnoprávny, je potrebné zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, ktorý vzťah treba následne

analyzovať a správne právne posúdiť. V danom prípade podľa najvyššieho súdu žalobkyňa svoj návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia vyvodila z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi ňou ako účastníčkou exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť, ide o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom vzťahu. Exekútor si v exekučnom konaní vymohol vyššiu odmenu, aká mu patrila, ktorú si vyčíslil nezákonne, na čo aj predtým poukázal krajský súd. Žaloba je preto opodstatnená. Krajský súd napokon neupustil od exekúcie ani len čiastočne a v konečnom dôsledku bola celá exekúcia zastavená uznesením OS Rožňava sp.zn. 8Er 18/2005 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu z 28.2.2007 sp.zn. 2CoE/107/2006 a takéto rozhodnutie v exekučnej veci je záväzný pre súd aj v iných konaniach. Nebola aplikovaná správne vyhláška, § 14 a § 15 vyhl. č. 288/1995 Z.z., čo by nepredstavovala ani tú sumu, ktorú pôvodná žalobkyňa pri podaní návrhu odpočítala (8 390,- Sk). Z exekučného spisu pre súdneho exekútora vyplýva, len paušálna odmena za 5 úkonov á 100,- Sk, časová odmena maximálne za tri hodiny á 200,- Sk, plus náhrada hotových výdavkov podľa vyúčtovania súdneho exekútora 496,- Sk, spolu 1 596,- Sk. V danom prípade došlo k zaplateniu vymáhanej pohľadávky (istina 270 000,- Sk, trov predchádzajúceho konania 14 000,- Sk) povinnou W. V. po začatí exekúcie a to dňa 25.7.2005, t.j. ešte pred účinnosťou novely Exekučného poriadku, takže k tomuto dňu boli ohľadne vymáhanej istiny splnené podmienky pre upustenie od exekúcie. Zo správy sociálnej poisťovne vyplýva, že táto zrážala z dôchodku povinnej W. V. za čas od júla 2005 do augusta 2007 spolu sumu 67 820,- Sk, keď pohľadávka oprávneného bola uhradená dobrovoľným plnením a tak povinná súdnemu exekútorovi uhradila sumu 126 820,- Sk (59 000,- Sk plnením v hotovosti + 67 820,- Sk zrážkami z dôchodku), z čoho jej následne bola vrátená suma 43 991,- Sk, takže titulom trov exekúcie by mu ostala suma 82 829,- Sk, z ktorej sumy žalobkyňa W. V. požadovala vrátiť sumu 74 439,- Sk, to je o 8 390,- Sk menej. Krajský súd v Košiciach uznal, že žalovaný na trovách exekúcie dostal od právnej predchodkyne žalobcov za daného stavu viac, a preto je povinný súdny exekútor sumu, ktorú nadobudol nezákonne vrátiť. Z týchto dôvodov žiadali zrušiť rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zmeniť rozsudok a zaviazat' žalovaného zaplatiť žalovanú sumu 2 470,92 €, ktorá suma patrí do dedičstva po nebohej W. V. a to z titulu náhrady škody a účastníkom nepriznať náhradu trov konania.

Odvolací súd postupom podľa § 214 ods.2 O.s.p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods.1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. a to i napriek skutočnostiam uvedeným v odvolaní, lebo súd vec správne právne posúdil, zákonne rozhodol a jeho dôvody sú presvedčivé.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie bez toho aby posudzoval opodstatnenosť ostatných (uplatnených) odvolacích dôvodov.

So zreteľom na skutočnosti uvedené v odvolaní musel byť urobený záver, že odôvodnenie rozsudku zodpovedá kritériám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto je rozsudok preskúmateľný.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.; ďalej len Listina) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z ustanovenia § 153 ods.1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods.1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Nepochybne z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia neponúkli iné dôkazy, ktorým by potvrdili svoje tvrdenia a prednesy v tomto konaní. S poukazom na § 120 ods.1, 4 O.s.p. je treba uviesť podľa odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa nie je povinný po dôkazoch pátrať, ktoré by mal navrhnúť účastníka konania, lebo je vecou účastníka konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. Ak však dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo a súd má o ňom vedomosť, bez ohľadu, príp. na návrhy žalovaného, ktorý je v tomto konaní odvolateľom, bol povinný súd vykonať takýto dôkaz a aj odvolací súd v odvolacom konaní.

Tak ako pre súd prvého stupňa v ponímaní rozhodnutia odvolacieho súdu, je záväzný právny názor podľa § 226 O.s.p. tak aj je záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR v uznesení z 26.2.2014, č.k. 1Cdo/7/2012-1 (rozhodované o dovolaní žalovaného vo veci 1Co/11/2009 Krajského súdu v Košiciach) a to podľa § 241 ods.2 písm.c/, § 243b O.s.p., keď najvyšší súd vytkol odvolaciemu súdu, že žalobca je povinný žalobou uplatnený nárok skutkovo vymedziť. Právne posúdenie v zistených skutkových okolnostiach a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu, pôvodná žalobkyňa vymedzila skutkový rámec, z ktorého vyvodzovala jej nárok na zaplatenie požadovanej sumy - bolo pred rozhodnutím o jej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia preto potrebné vyriešiť otázku, či žalobou uplatnený nárok nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v súlade s § 33 ods.1 Ex.por., lebo exekútor zodpovedá v prípade, že osobitný zákon neustanovuje inak za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Súd prvého stupňa sa zaoberal postavením exekútora v tomto konaní a keďže žalobcovia v 1. až 8.rade si neuplatňovali nároky na náhradu škody voči štátu podľa § 3 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z., ale voči exekútorovi podľa ust. Exekučného poriadku, podľa súdu, ktorý vyhodnotil dokazovanie tak, že žalobcovia nepreukázali základné zložky nároku na náhradu škody, a preto ani nepreukázali, že by im vznikla škoda spôsobená exekútorom a že by sa súdny exekútor dopustil protiprávneho konania, ktoré by malo príčinnú súvislosť so vznikom škody ohľadne sumy 2 350,95 €, preto súd správne a zákonne žalobu zamietol (o sume 16,56 €, ktorú si mal ponechať exekútor na zákonný nárok, už bolo právoplatne rozhodnuté).

Výrok o trovách konania sa odôvodňuje ust. § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo neúspešným žalobcom nepatria a úspešný žalovaný si ich neuplatnil.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.